



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### Conciliarvm Omnium Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCXLVII. ad annum CCCCI.

**Parisiis, 1644**

Epistola I. Felicis Papae II. Rescriptum ad episcopos in Alexandrina Synodo congregatos.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-15256**

EPISTOLA I.  
FELICIS PAPÆ II.

Rescriptum ad episcopos in Alexandrina Synodo congregatos.

- |   |   |
|---|---|
| I. <i>Vt nemo episcopum penes arbitros<br/>faculares accuset.</i>                                     | XIII. <i>De accusationibus episcopo-<br/>rum, &amp; ineptitudine accusan-<br/>tium.</i>                                   |
| II. <i>Si quis aduersus episcopum cau-<br/>sam habuerit.</i>  | XIV. <i>Qui non debeant admitti ad<br/>accusationem.</i>  |
| III. <i>De eadem re.</i>  | XV. <i>De eadem re.</i>   |
| IV. <i>De episcopis rebus suis expoliatis,<br/>aut a sede puls.</i>                                   | XVI. <i>Licere in ecclesiasticis negotiis,<br/>dicta causa &amp; finita, recedere,<br/>quod in secularibus non licet.</i> |
| V. <i>Infames &amp; sacrilegos ad testi-<br/>monium non admitteudos.</i>                              | XVII. <i>De accusationibus episcopo-<br/>rum.</i>   |
| VI. <i>Si episcopus vocatus ad Conci-<br/>*lium, ire non potuerit.</i>                                | XVIII. <i>De non terminandis causis<br/>episcoporum absque auctoritate<br/>Romani pontificis.</i>                         |
| VII. <i>De causis qua legibus non con-<br/>tinentur, vel prohibita noscuntur.</i>                     | XIX. <i>Si episcopus a comprouinciali-<br/>bus, vel a metropolitano senserit<br/>se pregrauari.</i>                       |
| VIII. <i>De accusationibus episcopo-<br/>rum, &amp; rerum suarum ablata-<br/>rum redintegratione.</i> | XX. <i>De iudiciis episcoporum, &amp; de<br/>tempore concesso ad preparan-<br/>dum, &amp; comparendum.</i>                |
| IX. <i>Quibus non liceat accusare, vel<br/>testificari.</i>   | XXI. <i>De iudicibus &amp; accusatori-<br/>bus, quales debeant esse.</i>  |
| X. <i>De eadem re.</i>  |   |
| XI. <i>De personis accusatorum.</i>   |   |
| XII. <i>De primatibus &amp; metropolita-<br/>nis.</i>   |   |

Reuerendissimis atque dilectissimis fratribus, Athanasio & uni-  
uersis Aegyptiorum, Thebaidorum, Libyorum episcopis, in san-  
cta Alexandrina Synodo congregatis, Felix almæ Romanæ  
urbis & vniuersalis ecclesiæ episcopus, & sancta Synodus, quæ  
in urbem Romam conuenit, in Domino salutem.

SACRAM vestram synodicam epistolam, per gratiam san-  
cti Spiritus, & Deo placitum studium conscriptâ, ve-  
strâ a Deo honorandæ sanctitatis gratia libenter suscepimus, atq; instanter in Synodo recitari per singula iussimus,  
& omnes intente eius colligere verba præcepimus: su-  
per quæ dū latari sperabamus & cupiebamus, versa est in  
luctum cithara nostra, cantatio in plorationem, & omne <sup>166.30.</sup>  
totius Synodi gaudium in mœrorem translatum est: quia  
non decuerat, vt hi qui corpus Christi quotidie proprio

6. quest. 1.  
Quiescite,  
inquit sancta.

Eccles. 4.

Zachar. 1.

conficiunt ore, tantam paterentur persecutionem, quoniam Dominus Deus noster salutem providens generis humani, mandavit persecutiones non fieri, neque fluctuationes inferri, nec invideri laborantibus in agro Domini, neque dispensatores magni regis vexari aut expelli. Quiescite, inquit sancta magna Nicæna Synodus, & nolite persequi eos qui Deo perfecte ministrant, & sincera voluntate Dei superni mandata custodiunt, & nostris legibus subiugantur; quia nec decet, nec ordo patitur, ut iniqui & carnales, spirituales persequantur. Omnis enim qui resistit alicui, nunc vertendo, nunc celando veritatem, mentitur aduersus eum, contra quem litigat. Et qui infestus est alicui, omnia sicut hostis agit, & insuper loqui contendit. Vos enim monemus, fratres, in speculis esse debere, ut in quantum potestis, & Dominus auxilium dederit, talibus nostra apostolica, vestraque auctoritate resistatis, nec quisquam vestrum a fratris auxilio se subtrahat, sed pro viribus præstet adminiculum. Quoniam, licet pauci sitis, si vnanimes fueritis, nullatenus, iustitia suffragante, Domino quoque opem ferente, superabimini, quia *funiculus triplex difficile rumpitur*. Nam si officiis sæcularibus humana lex subuenit, quanto magis ecclesiasticis & Domini sacerdotibus, maximeque pontificibus, qui pupillæ oculorum Domini nuncupantur, diuina atque catholica lex suffragari debet? Ait enim diuinum de episcopis eloquium; *Qui vos tangit, tangit pupillam oculi mei*. Et si sæculares humana multipliciter explorantur homines lege, & requisitiones atque induciæ eius multorum mensium conceduntur, ne iniuste damnentur: quanto magis episcopis, qui proximiores sunt Deo, & super hos constituti, positique in caelesti militia, quæ impensius ponderanda est, tempora sunt concedenda multo ampliora, ne a quibusdam grauentur, opprimantur, vel subito damnentur? Incipiamus ergo, adiuuante Deo & sancto Petro apostolo, per quem apostolatus & episcopatus in Christo cœpit exordium, quoniam plures sæpe emerferunt causæ, quæ in quibusdam non erant causæ, sed crimina: quia magis, ut comperimus, iniquitate, quam caritate fratribus sunt impositæ; & ut de cetero sollicitudo sit ne talia eueniant, capitula quædam

a sanctis patribus tam in Nicæna Synodo, quam & in hac sede constituta, ponamus, quibus fratres & coepiscopi nostri fulti, insidias inimicorum, auxiliante Domino, valeant euadere, & prout Dominus posse dederit, paucioribus verbis tantorum malorum imitemur compendium, & strictim, quæ in volumine literarum vestrarum comperimus, retractemus, & alia nonnulla instantis temporis necessaria, prout petitis, ponamus.

## I.

Est namque synodicis decretum institutis, vt nemo episcopum penes sæculares arbitros accuset, sed apud summos primates.

## II.

Si quis aduersus episcopum causam habuerit, non prius aliosepiscoposadeat, vt eum accuset, quam familiariter ei suam indicet querelam, & ab eo aut iustam emendationem, aut rationabilem percipiat excusationem, ipsa nos instruente veritate: *Si peccauerit in te frater tuus, vade, & corripe eum inter te & ipsum solum. Si te audierit, lucratus es fratrem tuum. Si te non audierit, adhibe duos vel tres tecum: & si non hos audierit, dic ecclesiæ*, id est, accusa eum publice, & non prius. & reliqua.

*Math. 18.  
Luc. 17.*

## III.

Si quis episcopum post hæc elegerit accusare, summis primatibus episcoporum suam indicet causam, & non sæcularibus, qui magis ad pacem quam ad iudicium eos reuocent, vt caritas in omnibus & ab omnibus custodiat. Si primates accusatores episcoporum cum eis pacificare familiariter minime potuerint, tunc tempore legitimo eos ad Synodum canonicè conuocatam, non infra angusta tempora, canonicè conuocent, & non prius quam eis per scripta significant quid eis opponitur, vt ad responsum preparati adueniant. Nam si aut vi, aut timore eiectionis, aut suis rebus expoliati fuerint, nec canonicè euocari ad Synodum possunt, nec respondere æmulis debent, antequam canonicè restituantur, & sua eis omnia legaliter reddantur.

*5. q. 2. Si  
primates ac-  
cusatorum.*

## IV.

Si quis episcoporum fuerit suis rebus expoliatus, aut a sua ecclesia vi aut timore expulsus, quod omni Christia-

*Concil. Tom. 3.*

li ij

no nomini est inimicum, oportet & decet \* episcopo-  
rum propositum semper prima fronte cedere, vt omnia  
quæ ei ablata sunt, potestati eius legaliter reddantur, &  
præful prius restituatur, & postea non statim, sed diu &  
per spatiosa tempora suis potestatiue dispositis, & ad  
suam necessitatem præparatis, ad tempus veniat ad cau-  
sam; & si iuste visum fuerit, accusatoribus respondeat  
suis.

\* Episco-  
porum  
proposi-  
tum sem-  
per prima  
fronte  
solicitan-  
te.  
\* In dñi  
proposi-  
tum re-  
perimus  
fronte in  
cedere.  
Et idem  
habere  
in dñi  
ris lib.  
c. 33.

## V.

Nulli infami atque sacrilego de quocumque liceat  
negotio aduersus religiosum Christianum, quamuis hu-  
milis seruilisque persona sit, testimonium dicere, nec  
de qualibet re, actione, aut inscriptione Christianum im-  
petere.

## VI.

Si quis episcopus legitime accusatus, & supradicto  
ordine ad Concilium canonicè conuocatus fuerit, absque  
vlla trepidatione ire debet; & si ire non potuerit, pro se  
legatum ad Synodum mittat.

## VII.

Nullæ causæ a iudicibus ecclesiasticis audiantur, quæ  
legibus non continentur, vel quæ prohibita esse no-  
scentur.

## VIII.

Si quis aliter non acquieuerit, nisi vt episcopum ac-  
cuset, supra taxato hoc tenore agere debet, quia aliter  
rata non potest accusatio existere. Tunc primo accusati  
causam accusator apud primates canonicè deferat. Nec  
a communione prohibeatur accusatus, nisi ad electorum  
iudicium canonicè conuocatus, infra tres aut sex vel plu-  
res menses pro suis rationem redditurus venire distulerit.  
Quod si probare potuerit, quod non noluerit, sed non  
potuerit venire, nihil ei nocebit. Ille vero, qui vi aut ti-  
more a sede pulsus, aut suis rebus expoliatus fuerit, non  
prius vocetur ad Synodum, quam ei omnia legibus red-  
integrentur. Et tam diu in sede propria pacifice & pro-

1. q. 2. Tam  
diu in sede.  
Et in dec.  
Iuo. lib. 43.  
q. 3.  
Cum accu-  
satus ad.  
Et in dec.  
Iuo. lib. 4.

testatiue cuncta disponens resideat, quamdiu expulsus  
vel expoliatus carere visus est rebus. Cum autem ad iu-  
dicium venerit, si voluerit & necesse fuerit, induciæ ei  
petenti a patribus constitutæ, absque impedimento con-

cedantur, & iudices a se electi tribuantur, vt in loco vnde est ille qui accusatur, aut si alibi alicuius temerariæ multitudinis vim metuerit, locum sibi congruum eligat, quo absque timore suos, si necessitas exposcerit, testes habere, & absque impedimento suam canonicè sententiam finire valeat, quia multa per subreptionem euenire solent.

## IX.

Vt testificandi, vel accusandi licentia denegetur his qui Christianæ religionis & nominis dignitatem, & suæ legis vel sui propositi normam, aut regulariter prohibita, neglexerint.

## X.

Multum derogatio præualet, quando derogatori creditur. Ideo variis detractionibus atque accusationibus non decet labefactari primatem, sed magis patrum regulis roborari. Nec facile aut indifferenter suscipere accusationes præsumat, dicente Domino: *Non suscipias* Exod. 24. *vocem mendacii*: sed prius probare debet suspicionem & causam, aut quo animo hoc faciat, & postmodum suscipere: quia veritatis professionem, propinquitatis, inimicitia, timoris, amoris, odii & cupiditatis intentio impedire, & aduersâ fratribus irrogare solet.

## XI.

Personæ accusantium tales esse debent, quarum fides & conuersatio & vita probabilis & absque reprehensione sit, & quæ omni careant suspitione: quia & hoc, te præsentem, vt bene nosti, in Nicæna Synodo, propter maiorum hominum infestationem, ab omnibus diffinitum est, licet prauorum hominum insidiis sint hæc & alia quam plura deleta.

Hic nota  
quædam de  
decre. in  
Nicæna Synodo  
deleta.

## XII.

Primates illi, & non alii sint, quam in Nicæna Synodo sunt constituti. Reliqui vero, qui metropoles tenent sedes, archiepiscopi vocantur, & non primates, salua in omnibus apostolicæ sedis dignitate, quæ ei ab ipso Domino est concessa, & postea a sanctis patribus roborata.

## XIII.

Primo semper in omni episcoporum accusatione, vita, persona & conuersatio accusantium enucleatim in-

quiratur : & postmodum ea quæ obiiciuntur , fideliter pertractentur : quoniam nihil aliter fieri \* debet, nisi im- \* decet, petitorum prius requiratur fides, personæ, vita & actus discutiantur : quia non debet prauorum aut insidiantium hominum pernicie, vita lacerari innocentium. Sane sæpissime boni a malis persequuntur, qui non cessant suis \* calamitatibus aliis derogare. Ideo summopere prouidendum est, ne hæc fiant. \* eplum mis alios denigato.

## XIV.

Nullus seruus, nullus libertus, nullus infidus, nullus criminibus irretitus, nullus calumniator, nullus qui inimicitiiis studet, nullus qui frequenter litigat, & ad accusandum vel detrahendum est facilis, nulla infamis persona, vel omnes, quos ad accusanda crimina publica leges publicæ non admittunt, permittantur episcopos accusare : quoniam accusatores & accusationes, quas leges sæculi non recipiunt, qua ratione sacerdotalis eas recipere debet ordo, inuenire nequeo, cum hæc & in Nicæna Synodo prohibita sint, & illi magis ab istis, non isti ab illis iudicari debeant ; & Apostolus dicat : *Spiritualis iudicat omnia, ipse vero a nemine iudicatur.*

## XV.

Hæretici, a quibus nimium opprimimur, excommunicatique, homicidæ, malefici, fures, sacrilegi, raptores, venefici, adulteri, & qui raptum fecerint, vel falsum testimonium dixerint, seu qui ad sortilegos magosque concurrerint, nullatenus ad accusationem vel ad testimonium erunt admittendi.

## XVI.

Nec ita in ecclesiasticis agendum est negotiis, sicut in sæcularibus. Nam in sæcularibus postquam legibus vocatus venerit, & in foro decertare cœperit aliquis, non licet ante peractam causam recedere : in ecclesiasticis vero, dicta causa, recedere licet, si necesse fuerit, aut si se prægrauari viderit.

## XVII.

Quoties episcopus super certis accusatur criminibus, si tales fuerint accusatores, qui iuste & canonice recipi debeant, legitima in Synodo suo in tempore congregata, ab omnibus canonice audiatur, qui sunt in prouinciis,

episcopis. Quod si legitimi non fuerint accusatores, non fatigetur episcopus: quia sacerdotes ad sacrificandum vacare debent, non ad litigandum. Nec illi, qui Throni Dei vocantur, prauorum hominum insidiis turbari debent, sed libere Christo Domino famulari.

## XVIII.

Quamquam comprouincialibus episcopis vna cum eorum metropolitano, suæ prouinciæ causas episcoporum liceat caritatiue & concorditer agitare, non tamen (sicut in prædicta, te præsentē, constitutum est Synodo) licet definire absque Romani pontificis auctoritate. Quod si secus a quibusdam præsumptum fuerit, ipsi qui hoc egerint, suæ præsumptionis suscipiant damnum: & illi, qui ab eis perperam excommunicati aut damnati fuerint, auctoritate huius sanctæ sedis, & beati præceptoris nostri clauigeri Petri potestate soluantur, atque restituantur. Ipse enim ait Dominus: *Quæcumque solueris super terram, Math. 16. erunt soluta & in cælis.*

## XIX.

Quoties episcopi se a suis comprouincialibus, vel a metropolitano putauerint prægrauari, aut eos suspectos habuerint, mox Romanam appellent sedem, ad quam eos absque vlla detentione, aut suarum rerum ablatione libere ire liceat. Et dum prædictam Romanam matrem appellauerint ecclesiam, aut ab ea se audiri exposcerint, nullus eos aut excommunicare, aut eorum sedes surripere, aut eorum res auferre, aut aliquam eis vim inferre præsumat, antequam eorum causa Romani pontificis auctoritate finiatur. Quod si aliter a quoquam præsumptum fuerit, nihil erit, sed viribus carebit. Nam nec hoc perperam præsumimus, sed & ipsum in Nicæna Synodo constitutum, & antecessores nostros egisse, bene Athanasi nostri: quoniam quando tu & Paulus Constantinopolitanus, Asclepius Gaza, & Lucianus Adrianopolites, ab orientalibus episcopis, inconsulto sanctæ memoriæ Iulio prædecessore nostro, damnati estis, & ad eum quasi ad totius orbis caput (vt semper huic sedi sanctæ licitum fuit) confugistis, cognita eorum nequitia, & vestra iustitia, vos in communionem suscepit, & omnium vestrum curam gerens, propter sedis propriæ dignitatem, suas singulis



reddens ecclesias, orientalibus scripsit, culpans eos, quod non recte tractassent viros inculpabiles de suis ecclesiis expellentes, & constituta Nicæni Concilii minime conseruantes. E quibus ad certum diem nonnullos sibi met adesse præcepit, vt de talibus præsumptionibus certam redderent rationem, & coram eis ostenderet, iustum se super eis protulisse decretum. Interminatus est etiam non talia deinceps fratres esse passuros, & nisi ab huiusmodi præsumptionibus cessarent, a propriis esse gradibus eos recessuros. Tali enim huius sanctæ sedis priuilegio tu & fratres tui proprias recepistis ecclesias, cum omnibus sibi pertinentibus. His enim & aliis quam plurimis documentis manifestum est, nullum damnari, aut suis expoliari rebus debere episcopum, qui hanc sanctam sedem interpellauerit, aut sibi defensatricem adsciuerit, donec iudicium de eo nostræ apostolicæ auctoritatis, hoc est, principis apostolorum Petri agnoscat, quia solummodo Christus Iesus huic sanctæ sedi, id est, apostolicæ, hoc facere commisit, vt pote quoniam solus atque præ omnibus præfatus princeps apostolorum creditus est, atque percipere meruit a rege regum Christo Deo clauis regni cælorum.

*Matth. 16.*

## XX.

De induciis vero episcoporum, super quibus consuluitis, diuersas a patribus regulas inuenimus institutas. Quidam enim ad repellenda impetitorum machinamenta, & suas præparandas responsiones, & testes confirmandos, & consilia episcoporum atque amicorum quærenda, annum aut sex mandauerunt menses concedi, quidam autem annum, in quo plurimi concordant. Minus vero quam sex menses non <sup>\*recepti</sup> reperi, quia & laicis hæc indulta sunt, quanto magis Domini sacerdotibus? Nam & a nostris antecessoribus, atque reliquis sanctis patribus multoties inhibatum est, ne quis Domini sacerdotibus detractiones irroget: quanto magis accusationes, non ex radice caritatis prolatas? Quiescite, inquit, & nolite persequi eos, qui perfecte Deo ministrant, quorum orationibus & terrena bella sedantur, & recedentium a Deo angelorum pelluntur incurfus, quique omnes dæmones, qui corrupti sunt, precum assiduitate confundunt. Induciæ namque

Supra in principio huius decreti Nicæni Concilium.

que non sub angusto tempore, sed sub longo spatio concedendæ sunt, vt accusati se præparare, & vniuersos communicatores in prouinciis positos conuenire, testes præparare, atque contra infidiatores se pleniter armare valeant.

## XXI.

Iudices enim & accusatores tales esse debent, qui omni careant suspicione, & ex radice caritatis suam desiderent promere sententiam. His ergo tam legaliter, quam & canonicè prolatis, etiam omnium Christianorum reuerentiam congaudere deposcimus, spiritali intercedente dilectione & timore Dominico, per quem humana remouetur offensio, & ecclesiarum ædificatio præponitur vniuersis, vt magis vniuersi ad ædificationem fratrum laborent, quam ad damnationem; quoniam ait Dominus: *In hoc cognoscent omnes, quia mei estis discipuli, si dilectionem habueritis ad inuicem.* Iam enim formam dedimus, & a prædecessoribus nostris datam esse cognouimus, vt si quis se agnouerit Christianum, illud seruet quod ab apostolis noscitur esse contraditum, dicente apostolo Paulo: *Si quis vobis annuntiauerit præter quod accepistis, anathema sit.* Christus enim Dei filius, Dominus noster, humano generi propria passione salutem plenissimam condonauit, vt nos liberaret. Et si Deus in tantum nos dilexit, vt etiam proprio filio non parceret, sed pro nobis omnibus illum traderet, vt nos liberaret: vt quid nos non diligimus fratres, aut eos temere iudicamus, cum prædictus dicat Apostolus: *Nolite iudicare inuicem, sed hoc magis iudicate, ne ponatis offendiculum fratri, vel scandalum.* Nam si illi qui fratres diligunt, ex Deo nati sunt, & vident Deum: quid ergo erunt illi, qui eos persequuntur, & eos detrahendo, machinando, accusando, infestando, damnare moliuntur? Si illi filii Dei, procul dubio hi filii sunt diaboli, qui semper, *sicut leo rugiens circueit, quærens quem deuoret,* ita fratres insequuntur, vt perdant. Qui vero adiuuare fratres refugiunt, maius peccatorum onus acquirunt, & fraternitatis solatio rei existunt. *Væ, inquit Propheta, qui potum dat amico suo, mittens fel suum.* Et iterum sapientissimus Salomon ait: *Quoniam qui loquitur iniqua, non potest latere, nec præteriet illum corripiens iudiciū.* In cogitationibus enim impii interrogatio erit: sermonum autem illius

ad Deum perueniet auditio, ad correptionem iniquitatum illius: quoniam auris zeli audit omnia, & tumultus murmurantium non abscondetur. Hæc enim si amplecti voluissent proprio & sano sensu, ad reprobum minime laberentur, sed per Dei timorem sermonum suorum præcauentes custodiam, piam sanctorum patrum definitionem sine quadam nocumēti præsumptione utique conseruarent: quoniam dicit sacrum eloquium: *Consilium bonum conseruabit te, & mens bona custodiet te.* Non enim de fontibus salutiferis spiritualiter ad acquisitionem æternæ vitæ procedunt tales accusationes & detractiones, atque ideo competenter nos B. Paulus admonens, ait: *Non debere plus sapere, quam oportet sapere, sed sapere ad sobrietatem.* In definitione pietatis perduremus. Qui enim hanc prætereunt, non tantum ipsi sunt decedentes a corroboratione sua, sed insipientiæ suæ dereliquerunt omnibus memoriam, ut in his, in quibus peccauerunt, minime latere potuissent. *Gloria enim & contumelia in loquela: & in lingua hominis, casus illius est.* Ideoque conueniens est, hanc quidem ostensionem reprehensionum illorum nostris actibus inferi, ne ulterius iam talia patiamini, seminantibus illis zizania & scandala, sed lætari in officiis & dogmatibus vestris mereamini. Igitur erubescant talia, & huiusmodi blasphemia subtrahere festinet, si noluerint a sacerdotali nostro collegio segregari, & a Christiani populi societate diuelli. Licet namque de his plura & pernecessaria, quæ in decretis sedis apostolicæ & ab apostolis eorumque successoribus, nostris videlicet prædecessoribus, statuta inueniuntur, dicere & conscribere potuissemus, tamen melius nobis visum est, ut epistolâ oratione claudamus. Deus omnipotens, & huius vnigenitus filius & saluator noster Iesus Christus, hoc vobis tribuat incitamentum, ut omnibus fratribus & coepiscopis nostris, quibuscumque tribulationibus laborantibus, totis succurratis viribus, & cum eis compatiētes, crucem eiusdem Domini saluatoris portetis, ut veri ipsius discipuli coram omnibus appareatis, ut & vos, & qui vobiscum sunt, hic & in futuro pollideatis meliora, *quæ oculus non vidit, nec auris audiuit, nec in cor hominis ascenderunt, quæ præparauit Deus diligentibus se*, per Dominum nostrum Iesum Christum, per quem & cum quo omnipotenti Deo Patri

Prov. 2.

Eccles. 5.

1. Cor. 2.

\* ab his  
infund  
blasph  
nia in  
sub.\* mu  
n

gloria in sæcula sæculorum, amen. Valere vos opto, fratres carissimi. Data Idibus Februarii Agario & Iuliano viris clarissimis consulibus.

## EPISTOLA II.

## FELICIS PAPÆ II.

AD EOSDEM ET AD RELIQUOS

DOMINI SACERDOTES.

De patienti sufferentia persecutionum &amp; tribulationum.

*Felix sanctæ vniuersalis ecclesiæ papa, atque per gratiam Dei catholice & apostolicæ ecclesiæ vrbis Romæ episcopus, vna cum sancto Concilio nostro reuerentissimorum sacerdotum, huc nobiscum conuenientium, in confirmatione piissimorum catholicæ ecclesiæ dogmatum, & reuelatione oppressorum fratrum, coepiscoporum videlicet nostrorum, qui rectam Nicæni Concilii tenent fidem, & qui fratres non infestant, vniuersis spiritualibus fratribus nostris, & reliquis in sacerdotali collegio Domino consecratis, atque omni plenitudini ecclesiæ catholice.*

GRATIA vobis & pax multiplicetur in confortatione & sancti Spiritus communionem, quatenus in eo proficientes, a gloria in gloriam, virtutes annuntiemus <sup>1. Pet. c. 2. v. 9.</sup> eius, qui de tenebris nos vocauit in admirabile lumen suum, apud quem non est transmutatio, nec <sup>1. Jac. c. 1. v. 17.</sup> vicissitudinis obumbratio. Portate, fratres, hortamur, persecutiones & tribulationes patienter, vt eius inueniamini filii, quem quotidie patrem vocatis Deum in cælis: & in eo vincatis omnia, qui propter nos vicit omnia. <sup>Rom. 8.</sup> Qui etiam proprio filio suo non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit illum. Imitatores quoque Dei conuenit in omni verbo & opere imitari Deum. Ideoque illud oportet nos dicere, quod ipse de se perhibuit Dominus: <sup>Ioan. 14.</sup> Veniet princeps huius mundi, & in me nihil inueniet. Venerunt & illi qui vos & nos persequuntur, quia vos sine nobis persequi non possunt, quoniam vnus Dei membra sumus, & vnum illius sacerdotium per eius sanctificationem retinemus, & in nobis de suis nihil inuenerunt: quia quidquid sumus, gratia Dei sumus, licet propterea calumniari nos irrationabiliter studuerint, quod facere solent ini-

Concil. Tom. 3.

Kk ij